

החברותא

בס"ד ערב פסח י"ג ניסן תש"ס

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 122

פנינים יקרים

הא לחמא עניא וכו' לחם עוני בחינה דלית ליה מגרמי כלום שעדיין לא נתברר הדעת. רק כשיצאו בני ישראל בנפלאות הבורא שנגלה עליהם הקב"ה וגאלם ואין זה מצד האדם. ולכן אין לשתף בו התבוננות שלא יתערב פסולת כיון דעדיין היו בארעא דמצרים. (שפת אמת)

בכל השנויין שאנו רואין ועושין בליל הפסח כדי שישאל הבן, הוא כדי להחזיק באמונה על ידי מה שאנו מתרצין לו אח"כ. כי המונים מתמיהים שהוא יתברך אחד פשוט ואין יצאו ממנו שני הפכים חסד וגבורה וכו'. ובאמת שהשי"ת אחד הפשוט ורק השנוי מחמת המקבלים... נמצא שהכל מדה אחד... (זרע קודש)

השתא עבדי לשנה הבאה בני חורין. דהנה כאשר בעוה"ר היצו"ר מושל על האדם הנה נעשה עבד לו וסר למשמעתו בכל אשר יפתנו חלילה וזהו נקרא בחינת עבדים לעבדים והתורה אמרה כי עבדי הם ולא עבדים לעבדים. אבל העוסק בתורה לשמה הוא הנקרא בן חורין כמאמרם ז"ל אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה. וזהו שאנו מבקשים לשנה הבאה נהיה בני חורין כמו בשעת מתן תורה במעלה העליונה. (תפארת שלמה)

ברוך המקום ברוך הוא. עיקר האמונה ותכלית הידיעה שלא נדע. רק לידע שיש אלקי עולם. ולית לנו מחשבה ותפיסה ביה כלל. ולהאמין באלקי זה שא"א להשיג רק להאמין זה ולהחזיק באמונה וזה שאמר ברוך המקום היינו התגלות כבודו יתברך כמ"ש שהמלאכים שואלים איה מקום כבודו היינו מקום שנתגלה כבודו. ברוך הוא, היינו הסתר דהוא מורה על ההסתר שתדע שאינך יודע ולא תדמה בעיניך שכבר נגלה לך הכל. (זרע קודש)

עבדים היינו לפרעה במצרים ויוצאנו ה' אלקינו וכו'. מדברי הוה"ק (והיד לא) נתגלה לנו ערך אחר ומדרגה אחרת לגמרי בערך הנסים של יציאת מצרים שהוא לא רק במה שנגאלו ויצאו מעבדות לחרות. במובן הכללי והפשוט וכו' אלא עיקר תוכן הנס הוא ההתעלות למדרגה העליונה של אפקית מרשומא אחרא ואעלין לן ברשומא דהקב"ה. ולפי הוה"ק הווי התעלות נפלאה מבירא עמיקתא של מ"ט שערי טומאה ר"ל שעור מעט היו כבר אבודים לעולם עד עליה לאיגרא רמה של מ"ט שערי קדושה. (באר המלך)

חכם מה הוא אומר: ...עיקר החכמה להשיג זה שאין להשיגו יתברך בשום חכמה. רק באמונה. ואמונה גדולה מחכמה שכל זמן שהוא הולך בחכמה אין יכול לילך רק עד מקום שהשגתו מגעת שם. משא"כ כשהולך באמונה מגיע עד מקום גבוה עליון שמסתיר אותו יתב"ש. (זרע קודש)

מתחלה עובדי ע"ז היו אבותינו ועבשיו קרבנו המקום לעבודתו. כל יאמר האדם, הן הרעותי את מעשי ושוב אין לו תקנה לשוב אל מחצבתי ולהתקרב אל השי"ת. אדרבה יתחזק וישוב לה' באמרו בלבו הלא גם אבותינו היו עובדי ע"ז ובכל זאת קרבם המקום לעבודתו... (המגיד מקונייץ)

ובמורא גדול זו גלוי שכינה. הנה אחו"ל בא חבוקק והעמידן על אחת שנאמר וצדיק באמונתו יחיה. עיקר קיום התורה תלוי רק באמונה - ובכח האמונה הטהורה הזאת נשמר ונעשה על חוקי התורה ומצוותיה כדין דור אחר דור עד דור אחרון הזה... (מתוך לקושי חפץ חיים)

כאן הבן שואל פירוש שואל הוא לשון שאלה ובקשה ר"ל כאן יכול הבר ישראל לשאול ולבקש מאביו שבשמים כל מה שצריך ולקבל חיות על כל הדברים בלילה הזה ולהשיג מה שלא עמל ויגע על זאת. (בית אהרן)

נתאר לעצמנו מה יכולה מחשבה אחת לעשות

האמת היא שאין בכלל מושג של אהבה פסולה כל אהבה במהותה היא אהבה דקדושה ובעצם לא יתכן אהבה אם אינה באה מצד הקדושה. אהבה שאינה באה מצד הקדושה נקראת תאוה רק שנדמה לאדם שזהו אהבה כאלו אמיתית. חטא אדם הראשון הוא זה שגרם שאהבה אמיתית רוחנית תהפך לאהבה פסולה. וכאשר זוכים להעביר את האהבה הפסולה לאהבת ה' מחזירים את הבריאה לשורשה לפני חטא אדם הראשון ולפני התהוות הבריאה. ואז רואים את הרחמים דקדושה בריאה של אמונה וממילא אין גבול לתענוג באהבה הבוקעת ממנו וממה שקולט בבריאה כמו שלאמונה אין גבול. והאדם מתחבר אליו דרך המושג רחמים דקדושה (כפי שנתבאר לעיל).



והנה מאחר שהאדם נמצא במציאות של גשמיות וגורם על ידי כך שאותה מציאות רחמים דקדושה שזוכה לראות נקלטת אצלו - בלי שירגיש - בתוך המציאות של "אנכי" (מבחינת אני ואפסי עוד) כך שנוצר באדם מצב שסותר אותו בינו לבין עצמו. מצד אחד זוכה להעלות את האהבה הפסולה לאהבת ה' וזוכה על ידי כך להיות שותף בתקון מאות אלפי נשמות נדחות. וכאשר התענוג משורש הרחמים דקדושה חוזרת אליו היא מתקבלת אצלו במדה מסוימת של: "איך - אנכי..." לכן מוכרח לפעמים לקבל "דקירה!" דקירה זו מסדרת לו את המח שיראה את הרע העצמי בראיה של ממש. וכשם שרואה את הרע העצמי בראיה של ממש רואה גם את הרחמים דקדושה בראיה של ממש כאשר תחושת האני-אנכי נימס בתחושת הכאב מה"דקירה" שקבל...

הרגשת הרחמים דקדושה חייבת להיות מורגשת במציאות הגשמי של האדם כי באם לא תהי' לאדם כל הרגשה ברחמים דקדושה בהכרח תתפס באדם הרגשה של עצמיות המולידה אח"כ את האהבה הפסולה. לכן בהנהגת הקב"ה את הבריאה (מאחר חטא אדם הראשון ועד לתיקון הבריאה). אין דרך אחרת מאשר להכניס את האדם במאבק בין תחושת האני לבין ראית הרחמים דקדושה. המאבק דק מאד עד שקשה להבחין בין ההרגשה הגשמית שמרגיש בכח הרחמים דקדושה לבין ההרגשה הגשמית שמרגיש בתחושת ה"אני-אנכי".

העצה היחידה היא בזה שלא ישתעשע יותר מידי בהרגשה הגשמית (אך אם הוא בכח הרחמים דקדושה) אלא מיד לשחרר את המחשבה להעלותו לשורש רחמים דקדושה

שהיא למעלה מחטא אדם הראשון ולמעלה מעצם בריאת העולם. ואז מתבטלת ההרגשה העצמית כי נמצא במקום למעלה למעלה מההרגשה העצמית. נכון וברור שהאדם הוא גשם והוא מציאות של רע ואם השי"ת ירצה לעשות אתו איזה משחק קטן (כלומר שיביאהו לידי נסיון) יכול ליפול בתהום ממש כי מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו. אבל באותו רגע בה העלה את הרחמים דקדושה לשרשו באותו רגע ששחרר את המחשבה עלה והתעלה לבחינת משה רבינו ממש. אם כי ממשיך להיות בנסיון כי הוא גשמי: "הער איז דאך נישט מערער פון אמענטש" (הוא לא יותר מבן אדם) ומכיון שלרגעים תבחננו יש הרגעים האלו ויש הרגעים האלו.

לאור הדברים האמורים יובן שכל הצדיקים שבכל דור ודור התעלו עד למדרגה העליונה ביותר שיש באפשרות להתעלות. ואשר התעלות זו נראית כלפי הדור ההוא בבחינת אלקות. (והרי האמת היא שלמעלה ממדרגתם אין זה כח אנושי וממילא פועלת רק המושג: למעני למעני אעשה). כי מושג זה נעלם ונסתר לגבי האנשים בני הדור הנמצאים עלי אדמות. ועתה אם צדיק הדור ישאר במקום התעלותו לא יוכל להשפיע השפעה רוחנית על הדור. לכן ההכרח הוא שאותו צדיק ירד ממדרגתו קצת כדי שהצדיק יראה את המציאות הגשמי שלו ומתוך ראית המציאות הגשמי שלו יראה וירגיש מיד שהכל הוא רחמים וממילא יתחבר מיד לרחמים דקדושה. ועל ידי כך יהיה להם האפשרות להשפיע השפעה רוחנית על הדור. אך אל ירבה להשתעשע שם כי עלול להתפס בתחושת האני-אנכי אלא מיד לשחרר את התחושה הגשמית ולהדבק בשורש הרחמים דקדושה אין סוף ברוך הוא. **המשך יבוא**

ברצוני להעלות על הכתב תאור של פגישה עם הרא"ש אולי יהיה בזה לתועלת לאותם הממתנים זמן רב להכנס בקודש פנימה.

בתקופת הצעות הנכבדים לאחר מבנותי שתחי' לא היה באפשרותי לקדם הצעה מסוימת כי לא הצלחתי לקבל מהרא"ש כיון דרך, היו לי כמה ימי מתח כי הצד השני ממתין למענה ואני תקוע זה כמה ימים.

מיד עם הגעת ההצעה הלכתי להרא"ש העברתי את הנושא דרך אחד משומרי הפתח. התשובה שהגיע אלי בשם הרא"ש "תבא מחר" הגעתי למחרת ושוב התשובה שמגיע אלי בשם הרא"ש "תבא אחה"צ". כך הענין נדחה מיום ליום ומשעה לשעה.

כותב שורות אלו חשב שהבעיה "בשומרים". לא יכולתי לקבל שאכן הרא"ש בכבודו ובעצמו דוחה אותי. כשהטחתי הבקורת כלפי שומרי הבית נתנו לי להכנס לבית כדי להווכח מקרוב אם הדחיה באה מצדם או שבא ישירות מהרא"ש.

שהיתי בחדר האמצעי כמה שעות. הרא"ש עבר כמה פעמים ולא התיחס אלי כלל - ממש כאלו אני לא נמצא. במשך שעות אלו התיחס הרא"ש לכל הפונים (גם לאלו שצעקו אליו מבעד החלון) מאד נלחצתי. הדמיונות הפוריות עשו את שלהם הרביתי לחשוב איך שהרא"ש מתיחס לאחרים ואלי לא. חשבתי אולי הרא"ש מעדיף את החברים החדשים על פני הותיקים. ועוד מחשבות בקורתיות נגד כל הנעשה חדרו לעומק הנפש.

עומד אני נבון מחוסר ידיעה והבנה מה עלי לעשות אם להשאר אם לעזוב את הבית וכו' וכו'. אחרי שכמה ימים אני בא והולך ולא מתיחסים אלי אפילו לתת מענה לשאלה שצריכה לקחת כמה שניות או דקות ממש. מתוך הלחץ החלטתי לומר תהלים. את התהלים אמרתי תוך שהיתי בחדר האמצעי. אמירת התהלים נאמרה ספק ברצינות וספק בהפגנתיות על היחס הזלזול כלפי. כשעבר הרא"ש על פני וראה אותי בעת אמירת התהלים התעכב לדקה ובפנים חמורות פנה אלי ואמר: דו ווילסט פון מיר אתשובה צו דו ווילסט פון רבש"ע אתשובה (אתה רוצה ממני תשובה או שאתה רוצה מהרבש"ע תשובה). הרא"ש המשיך ואמר אין לי תשובה בשבילך הברירה בידך אם אתה רוצה לחכות תחכה, ואם אתה רוצה לעזוב אותי תעזוב אותי, תשובה מעצמי לא אתן לך...

הדבורים החמורים והברורים העמידו אותי על מקומי נרגעתי והחלטתי לחכות.

כעבור שעתיים נוספות התישב הרא"ש על ידי בחדר האמצעי קילף תפוחי עץ לחתיכות קטנות הביא שתי כוסות תה. והתחיל לנהל שיחה. השיחה התנהלה אודות חברים ותיקים שהיו בחברותא חלקם נשארו חלקם עזבו. הרא"ש מקלף את התפוחים אוכל בעצמו מכבד אותי ולא לו שהיו בחדר וממשיך בשיחה הנ"ל. בצורה מפתיעה אומר לי הרא"ש בזה"ל: דו ביסטאך גיקומען פרעגן העפעס נו פרעג. (הרי באת לשאול משהו נו תשאל) שאלתי את שאלתי והתשובה של הרא"ש היתה שלילית. התבטא בזה"ל: אני לא מרגיש אותו אינני יכול להמליץ עליו...

בחוה"מ פסח תערך נסיעה למירון פרטים אצל דוד גולדשטיין טל: 281535 - 050